

Isaia 54

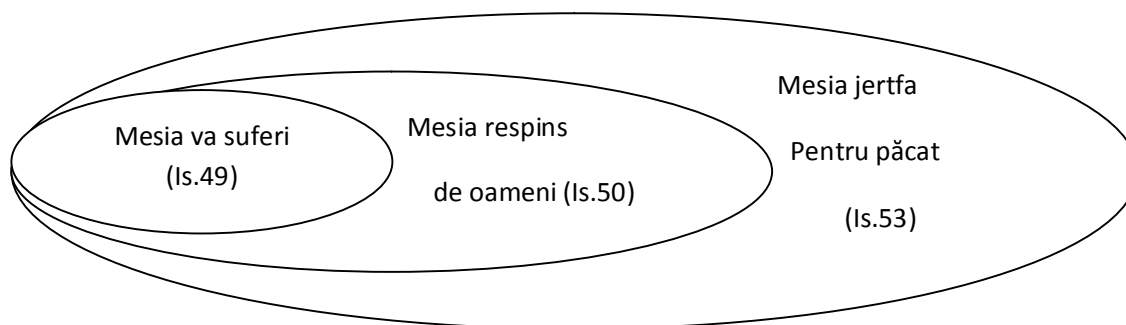
În mod cert Isaia 54 este ca o urmare a cap.53. Observăm că în subsecțiunea 49-54 este o alternanță între lucrarea Robului Domnului și mântuirea lui Israel:

- i) Isaia 49
 - 1-7 Lucrarea Robului Domnului
 - 8-26 Mântuirea lui Israel

- ii) Isaia 50:1-52:12
 - 50:1-11 Lucrarea Robului Domnului
 - 51:1-52:12 Mântuirea lui Israel

- iii) Isaia 52:13-54:23
 - 52:13-53:12 Lucrarea Robului Domnului
 - 54:1-17 Mântuirea lui Israel

Structura acestei subsecțiuni evidențiază cât se poate de clar că mântuirea lui Israel este operată de lucrarea Robului Domnului. Iar lucrarea Robului Domnului presupune suferință. Observăm o progresie, atât în descrierea lucrării Robului Domnului, cât și în creionarea suferințelor Sale.

Profetul ne spune mai întâi că Mesia va suferi și va fi disprețuit de popor (Is.49). Apoi, detaliază suferințele și ocările din partea oamenilor (Is.50). În Isaia 53 profetul zugrăvește și mai clar disprețul din partea oamenilor, dar introduce și tema morții lui Mesia și a purtării păcatelor oamenilor. Detalierea lucrării lui Mesia înseamnă, în primul rând, detalierea suferințelor Sale. Profetul nu uită să menționeze și reacția omenirii față de Evanghelia lui Mesia: respinsă de Israel, primită de Neamuri și apoi, în sfârșit, primită și de Israel. Suferințele lui Mesia și calendarul din planul lui Dumnezeu este zugrăvit cât se poate de direct, clar și explicit. Poporul evreu nu a avut nici o scuză pentru că a așteptat doar un Salvator din robia romană și pentru că a găsit o pricină de poticnire în suferințele lui Isus. Mesia trebuie să împlinească nu așteptările poporului, ci ce era scris, deci trebuia să sufere.

Deși este menționată și mântuirea neamurilor, profetul detaliază mântuirea lui Israel. Și observăm că nu doar lucrarea Robului Domnului este detaliată, dar și mântuirea lui Israel generată de aceasta. Și observăm o paralelă superbă între lucrarea Robului Domnului și mântuirea lui Israel. Observăm că în fiecare din cele trei subsecțiuni (i,ii,iii) mântuirea lui Israel este descrisă în lumina lucrării Robului Domnului din acea subsecțiune. Poporul Israel trece printr-o cale asemănătoare cu a Robului Domnului, și poate găsi îmbărbătare în exemplul Robului Domnului. Să analizăm cu atenție următorul tabel:

Subsecțiunea	Robul Domnului	Poporul Israel
i) 49:1-26 Problema comună: Confruntarea cu dezamăgirea și disperarea	Se confruntă cu dezamăgirea în urma suferinței, dar este reabilitat de Domnul și așezat ca și Lumină a Neamurilor: <u>Și Eu mă gândeam</u> : Degeaba am muncit, în zadar Mi-am istovit puterea. De aceea te pun să fii Lumina neamurilor .	Israel se confruntă cu dezamăgirea și disperarea, dar Domnul îl va reabilita: îi va da mulți fii și Neamurile îl vor sluji: <u>Sionul zicea</u> : M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul. Fiii tăi vin! Neamurile vor aduce înapoi pe fiii tăi.
ii) 50:1-52:12 Problema comună: Ocara din partea oamenilor .	Se confruntă cu ocara din partea oamenilor, dar se încrede în Domnul și este reabilitat, nu neapărat în această viață, ci dincolo, în momentul judecății. Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau. Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări. Domnul Dumnezeu mă ajută: cine Mă va osândi? Într-adevăr se prefac cu toții în zdrențe ca o	Se confruntă cu ocara vrăjmașilor, trebuie să se încreadă în Domnul și va fi reabilitat, nu neapărat în această viață, ci DINCOLO, în momentul restaurării printr-o mântuire veșnică adusă de Domnul într-un pământ și cer nou. Asupritorii tăi care își ziceau: Îndoiaie-te ca să trecem peste tine! Îți făceai atunci spinarea ca un pământ și ca o uliță pentru trecători. Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor. Căci îi va mânca molia ca pe o haină și-i va roade viermele cum

	<i>haină: molia îi va mânca.</i>	roade lâna. Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va prefăce <u>în zdrențe</u> ca o haină.
iii) 52:13-54:17 Problema comună: <i>Mânia lui Dumnezeu din pricina păcatului</i>	Robul Domnului este strivit de mânia Domnului din pricina păcatelor poporului, dar este înviat și reprimiț înapoi cu mare bucurie.	Poporul este părăsit într-o izbucnire de mânie din partea Domnului din pricina păcatelor lui, dar este reprimiț înapoi cu mare dragoste.

Profetul realizează o paralelă clară între **Robul** Domnului și poporul aflat **în robie**. Am menționat deja că nu este la întâmplare că Mesia este numit în această secțiune: Robul. Evreii robi puteau astfel să se identifice mai ușor cu suferințele lui Mesia. Iată o altă explicație pentru a răspunde la întrebarea: de ce profețiile despre Robul Domnului sunt împletite cu profețiile despre eliberarea din robie. Domnul le arată că traseul Robului Domnului este asemănător cu traseul evreilor din robie. Evreii din robie puteau găsi o mare mângâiere și îmbărbătare prin faptul că Mesia avea să treacă prin aceleași suferințe ca și ei. Ba chiar avea să treacă prin suferințe mai mari, și ca Unul nevinovat, care suferă pentru păcatele altora.

Poporul este de fapt mântuit de Robul Domnului și este chemat să pășească pe urmele Robului Domnului. Robul Domnului operează atât mântuirea obiectivă, cât și cea subiectivă a poporului. Pe de o parte, jertfa Lui soluționează problema păcatului și topește mânia lui Dumnezeu, iar pe de altă parte modelul Robului Domnului îi ajută pe cei din popor să trăiască prin credință și să accepte suferința în nădejdea proslăvirii viitoare.

Observ că cele trei subsecțiuni de mai sus sunt construite în lanț și fiecare anunță tema următoarei subsecțiuni.

i) Is.49:1-26

- Prin exemplul Robului Domnului este soluționată problema disperării și dezamăgirii, dar apare o nouă problemă: ura asupritorilor și a vrăjmașilor:
 - Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? (Is.49:24)

ii) Is.50:1-52:15

- Prin exemplul Robului Domnului este soluționată problema confruntării cu ocară și puterea oamenilor, asupritorilor, dar este introdusă o nouă problemă: cea a dreptății și mâniei lui Dumnezeu:
 - Scoală-te, Ierusalime, care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, ai sorbit până în fund potirul ameteții! (Is.51:17)

iii) Is.52:13-54:17

- Jertfa Robului Domnului soluționează problema păcatului și astfel face posibilă topirea mâniei lui Dumnezeu și reprimirea poporului în relație cu mare bucurie și mare dragoste.

Iată cele trei obstacole în calea suferinței:

1. Păcatul nostru și mânia lui Dumnezeu
2. Disperarea și dezamăgirea adusă de o suferință prelungită
3. Frica de ocară și amenințările oamenilor

Robul Domnului spulberă toate aceste trei obstacole prin jertfa și exemplul Lui! Slăvit să fie El! Pentru a evidenția paralela dintre Robul Domnului și robii din Babilon, Mesia este numit la începutul secțiunii astfel:

- Israele, Tu ești Robul Meu în care Mă voi slăvi.(49:3)

Atât Mesia, cât și Israel sunt chemați la slavă. Dar și pentru Mesia, și pentru poporul Lui drumul este cel al durerii și lepădării de sine. Nu doar Mesia, ci și poporul Lui trebuie să pășească pe drumul suferinței după voia lui Dumnezeu. Pentru poporul Lui, resursa este Însuși Robul Domnului. În mod logic, ne așteptăm că și pentru Biserică drumul să fie același. Spuneam că promisiunile dedicate lui Israel sunt valabile și pentru Biserică. Deci Biserica este chemată la aceeași slavă. Deci Biserica este chemată la același drum! Devenind poporul Lui, Biserica este chemată, ca Israelul de altă dată, la slavă pe drumul lepădării de sine. Astfel, nu este de mirare că Isus i-a anunțat pe ucenicii Lui că vor suferi mult din pricina Numelui Lui. Isus a respectat întocmai strategia anunțată de Vechiul Testament pentru Mesia și pentru poporul Lui. De aceea, pentru Biserică resursă este să privească ținta la Robul Domnului. Autorii nou testamentari au studiat intens aceste pasaje și au înțeles că resursa cea mai importantă pentru poporul lui Mesia (incluzând atât Biserica dintre Neamuri cât și pe Israel) era Însuși exemplul Robului Domnului. Iată de ce epistola către Evrei ne îndeamnă:

- Să ne uităm **țintă** la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar **cu luare aminte** la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să cădeți de oboseală în sufletele voastre. (12:2-3)

Privind la Hristos înțelegem rațiunea drumului suferinței și nu vom cădea de oboseală. Ne vom identifica cu El, și vom înțelege că durerea ne aduce mai aproape de taina lui Dumnezeu ascunsă din veșnicii în Sine Însuși, dar descoperită la sfârșitul veacurilor în Fiul Său Isus Hristos. Faptul că vom înțelege că Hristos a trecut pe acolo înaintea noastră și de dragul nostru ne va motiva enorm să trecem și noi pe acolo de dragul Lui! Vom privi nu spre suferință, ci spre bucuria care ne este pusă înainte.

Profețiile din Isaia par să nu vorbească despre Biserică, dar Biserica este acolo. Am subliniat din Isaia 49 că lucrarea Robului Domnului include lucrarea Bisericii. Deci, este logic ca Biserica să folosească aceeași strategie. Apoi, poporul Israel parcurge același traseu al suferinței

pentru a ajunge la slavă. Apostolul Pavel ne descoperă că Biserica este la fel de mult poporul Lui, și ia partea la aceleași făgăduințe în Isus Hristos. Deci toate aceste promisiuni despre mântuirea eternă pregătită pentru Israel sunt valabile și pentru Biserică, care din nou este chemată să parcurgă același traseu al lui Israel pentru a ajunge la slavă.

Este interesant că în această secțiune suferințele lui Mesia oglindesc suferințele poporului Domnului, dar și suferințele poporului Domnului oglindesc suferințele prin care a trecut Mesia. Iată câteva pasaje care se aplică la fel de bine și lui Mesia, Cel care a sorbit până la fund potirul mâniei lui Dumnezeu, și de care Dumnezeu Și-a ascuns Fața din pricina păcatelor noastre:

- Scoală-te, Ierusalime (Rob al Domnului) care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, care ai băut, ai sorbit până la fund potirul ameteții! ...Fiii tăi, leșinați, zăceau în toate colțurile ulițelor, ca cerbul într-un laț, plini de mânia Domnului, și de musturarea Dumnezeului tău...(51:17,20)
- Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascunsesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică....(54:7-8)

Cei care vor păși pe drumul Robului Domnului vor fi proslăviți mai presus de îngerii, mai presus de primul Adam, vor fi așezați pe scaunul de domnie al slavei, vor fi Mireasa Mielului, vor și așezați în sânul Sfintei Treimi. Ei, doar ei. Căci slava de care vorbim are în vedere taina ascunsă din eternitate în Dumnezeu, o taina despre Sine, pe care o știa doar Dumnezeu, o taină despre dragostea Sa. Domnul știa că dragostea Sa este atât de mare încât El va fi gata să părăsească cerul, să se îmbrace cu o fire asemănătoare cu a păcatului și să poarte pe o cruce păcatele cumplite ale vrăjmașilor Săi! Nimeni nu și-ar fi putut imagina că slava dragostei lui Dumnezeu poate fi așa de mare! Domnul descoperă această taină înaintea tuturor în Fiul Său, Isus Hristos, dar cheamă o rămășiță să guste din această taină, să se facă una cu ea. Dacă îngerii o contemplă dinafară și se bucură măcar să o privească (vezi 1 Petru 1:12), noi suntem chemați să intrăm în ea, să ne contopim cu ea. Cum? Pășind pe același drum al durerii ca Robul Domnului. Cu cât pășim mai mult pe acest drum, cu atât chipul lui Hristos se întipărește în noi și cu atât avem acces la această taină, și aceasta pentru veșnicie. Ceea ce contează este cât adunăm din chipul lui Hristos în noi pe acest pământ ca pentru o eternitate, prin acest chip din noi, să explorăm taina dragostei lui Dumnezeu. Pavel știa acest lucru și de aceea el scrie:

- Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere **față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus**, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi ca să câștig pe Hristos. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui **și părășirea suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui** ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. (Filipeni 3:8-11).

Care erau visele lui Pavel și planurile lui cu privire la viața lui? Să se facă una cu moartea lui Hristos!? Ce vise și ce planuri sunt acestea? Toți visăm la bine, la realizări, la fericire, la prieteni și relații minunate, la sănătate, și ca necazul să stea cât mai departe de noi. Pavel visează ca să se identifice cât mai mult cu suferințele lui Hristos? De ce? Pentru că el a înțeles valoarea cunoașterii tainei revelate în Hristos, și că singura cale pentru cunoașterea ei este calea Golgotei. Pavel nu era un sadomasochist, și știa că suferința în sine, nu ese de dorit, nu vine de la

Dumnezeu și este o consecință a căderii. Dar el mai știa că Domnul folosește această consecință a căderii ca singura cale spre proslăvire.

- SE CUVENEA, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care **voia să aducă mulți fii la slavă**, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor. (Ev.2:10)

Domnul voia să aducă pe mulți fii la slavă. De aceea, prin Hristos, a deschis în creația decăzută calea spre slavă, calea suferinței după modelul suferințelor lui Hristos. Nu suferința, sau nu orice suferință, te duce la slavă, ci doar aceea care este după modelul lăsat de Fiul. Când înțelegi prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos, al cunoașterii tainei ascunse din veșniciei în Dumnezeu, când înțelegi că suferința pentru Hristos este SINGURA către această slavă, atunci deodată, toată viața ți se schimbă radical. Privești la tine și îți spui singur că ești un nebun, căci toate visele, dorințele și planurile tale cu privire la această viață le lepezi în fața scaunului de domnie al lui Hristos, și apoi îi ceri, îi ceri un singur lucru: Doamne, vreau ca viața mea să fie o jertfă, primește jertfa robului tău, nu mai vreau o viață de succese și împliniri pământești în care totul să meargă ca în rai, ci vreau să pășesc pe drumul Golgotei, căci am înțeles în sfârșit că dacă grăunțele de grâu nu moare rămâne singur... Toate visele la care țineam așa de mult, le consider un gunoi, o pierdere față de prețul nespus de mare al lui Hristos. Nu îmi mai este teamă, căci Tu vei fi cu Mine și nu Îmi vei da mai mult decât pot duce, și alături de suferință vei umple viața mea de mângâieri sfinte, așa cum promite Cuvântul Tău. Privesc la mine și-mi spun singur că sunt nebun, căci visele la care țineam așa de mult ieri le lepăd ca un gunoi, și îmi doresc în schimb să pășesc pe Via Dolorosa pe care Tu ai pregătit-o pentru viața mea înainte de întemeierea lumii. Tu ai pregătit în dragostea Ta această viață ca un altar! Iată-mă, vin să fac voia ta Dumnezeule! În sulul cărții este scris despre mine...

Ah, Doamne, ce frumoasă este slava Ta! Ce sfântă este taina Ta ascunsă în Tine Însuși din veșnicie. Miliarde de oameni trec prin această viață fără să înțeleagă că această viață în creația decăzută este SINGURA poartă de intrare în această taină, și nu înțeleg că fiecare întristare ușoară după voia Ta aduce cu sine galaxii de cunoaștere eternă a tainei dragostei Tale. Sunt așa de puțini care aleg acest drum, care privesc viața așa, astfel încât uneori mă întreb dacă nu am luat-o razna, dar apoi privesc spre CRUCE, spre crucea Ta, și îmi găsesc din nou liniștea: acesta este drumul pe care Tu Însuși L-ai ales! Alteori viața liniștită și aparent împlinită a semenilor mei mă face să privesc spre calea confortului și afirmării de sine, dar doar pentru o clipă, căci apoi privesc spre slava pe care am degustat-o din harul Tău, și îmi spun: nu aș da nici măcar cel mai mic strop din această cunoaștere pe o întreagă viață plină de confort și împlinire pe acest pământ. Și vine o vreme, Doamne, când parcă nu mai pot da înapoi, căci slava Ta pe care o promiți este atât de clară, atât de vie, atât de minunată!

Doamne, cât ai trudit că să pot ajunge până aici: câte studii, câte încercări, câte repetiții, câtă necredință și împotrivire din partea mea, și totuși Tu ai biruit, Tu ai spulberat calea afirmării de sine din inima mea și m-ai făcut să mă îndrăgostesc de calea lepădării de sine, de calea crucii. Tu ai aprins un foc în inima mea, și dacă aș vrea să îl sting, nu pot! Și dacă aș vrea să nu mai urmez sau să nu mai vorbesc despre calea crucii din pricina împotrivirilor din afară sau dinlăuntru, din pricina amenințărilor oamenilor sau a demonilor, nu pot să mă opun, căci focul

crucii a fost aprins! Cât de mare este harul Tău! În ciuda păcatelor și necredinței mele Tu m-ai zăbăvit de pe calea deșartă a confortului și afirmării de sine și m-ai așezat pe un munte înalt lângă crucea Ta. Și când mă gândesc că este puțină vreme, peste foarte puțină vreme voi păși în slava pe care o degust acum mă înfior de bucurie și credința îmi este pusă la grea încercare căci parcă este prea frumos, parcă este imposibil ca un păcătos ca mine să primească un asemenea dar, să șadă pe scaunul gloriei, să fie primit în sânul Sfintei Tale Treimi. Doamne, aș vrea ca și frații mei să vadă slava acestei taine, să nu mai ezite în fața crucii, ci să o privească ca pe cea mai mare comoară a lor! Și dacă cineva ar vrea să le ia calea crucii, să spună ca apostolul tău iubit de altădată: cum să dau cuiva pricina mea de laudă? Doamne, deschide-ne ochii ca să vedem prin Duhul adâncimea, lărgimea, lățimea și lungimea dragostei Tale și să înțelegem calea într-acolo! Doamne, mi se taie respirația și inima îmi bate înlăuntrul meu când mă gândesc că peste puțină vreme vom vedea și ne vom contopi cu această dragoste, Și acolo, învăluit de dragostea Ta, ne vom întreba: oare de ce ne-am îndoit de Tine? Oare de ce nu am acceptat și mai bucuroși calea crucii? Oare de ce nu am cerut mai mult din calea crucii în viața noastră? Oare de ce am fost geloși pe cei cărora le mergea bine în lumea deșartă și trecătoare, și nu am fost geloși pe martirii care adunau galaxii de slavă prin fiecare strop de durere?

Revenim la Isaia 54. Acum înțelegem că bucuria și slava mântuirii din Isaia 54 este consecința jertfei lui Mesia din cap.53. Pentru Israel poate exista mântuirea, bucuria și gloria din cap.54 doar pentru că în cap.53 Robul Domnului era străpuns pentru păcatele poporului Lui. Primul verset din Isaia 54 ridică mai multe întrebări:

- Bucură-te, stearpă, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul. (Is.54:1)

Femeia stearpă care nu mai naște este femeia lăsată de bărbat, adică Israel cel lepădat de Domnul. Femeia măritată este Israelul de altădată care era în relație cu Domnul. Domnul promite că fiii celei lăsate de bărbat, atunci când va fi reprimată în relație de Domnul, vor fi mai mulți decât fiii femeii cu bărbat! Cu alte cuvinte, când Israel se va întoarce din robie poporul va fi mult mai numeros decât al lui Israel înainte de plecarea în robie. Slava femeii reprimite în relație va fi mai mare decât slava femeii înainte de ruperea relației. Nu putem spune că acest lucru s-a împlinit la întoarcerea din robia babiloniană, dar putem crede că el se va împlini la întoarcerea lui Israel la Hristos, la întoarcerea din împietrirea care a căzut în urma respingerii lui Mesia și care era prefigurată de robia babiloniană. Pavel ne spune că atunci tot Israelul va fi mântuit. Într-o singură zi o națiune întreagă se va întoarce la Domnul! Așa ceva istoria nu a mai văzut! Istoria a cunoscut multe treziri spirituale când mii de oameni s-au întors la Domnul într-o singură zi, dar nu a văzut cum o singură națiune formată din mai multe milioane de locuitori se va naște din nou într-o singură zi. Iar această națiune va avea pe copiii ei răspândiți în întreaga lume. Și cu toate acestea, într-o singură zi, toți evreii de la toate colțurile pământului vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns, iar Acesta va veni din ceruri să le dea izbăvirea și să îi îmbrace cu slavă. Așa ceva pământul și nici cerul nu a mai văzut. În mod clar copiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât ai femeii măritate. Slava femeii părăsite va fi mai mare decât a celei dintâi.

Profeția aceasta, cum spuneam, nu pare a se fi împlinit la întoarcerea din robia babiloniană și așteaptă o împlinire viitoare. Din robia babiloniană s-a întors doar o rămășiță din popor, mult mai puțini decât cei care ieșiră din Egipt și mult mai puțini decât cei care stăpâniseră țara (femeia măritată). Ar putea fi totuși o posibilitate prin care această profeție să se fi împlinit chiar în contextul întoarcerii din robia babiloniană. Spre această posibilitate ne deschide perspectiva cartea Hagai. Hagai a prorocit alături de Zaharia în mijlocul rămășiței care s-a întors din robia babiloniană la Ierusalim ca să rezidească Templul. Rămășița s-a oprit din zidire, iar Hagai și Zaharia vin să îi încurajeze să reia zidirea și să o finalizeze. Iată cuvintele de încurajare ale lui Hagai din cap. 2 și apoi din cap.3 a cărții sale:

- Vorbește lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, lui Iosua, fiul lui Ioșadac, marele preot, și rămășiței poporului, și spune-le: Cine a mai rămas dintre voi din cei care au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? Și acum cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea o nimica în ochii voștri? Acum fii tare, Zorobabel! Zice Domnul. Fii tare și tu, fiul lui Ioșadac, marele preot! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oștirilor. Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru: nu vă temeți! Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Încă puțină vreme, și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni și vor umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor. Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor. **Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi**, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor. (Hagai 2:2-9).

Domnul face o profeție incredibilă: slava acestei case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi! Observăm un termen de comparație asemănător cu promisiunea din Isaia: copiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât aceleia cu bărbat. Domnul le vorbea lui Zorobabel și Iosua despre Casa pe care o zideau ei. Cum și când a depășit slava acestei Case slava Templului lui Solomon? Când comorile tuturor neamurilor au umplut de slavă Casa zidită de Zorobabel și Iosua? Din punct de vedere fizic, slava Templului lui Zorobabel nici măcar nu s-a apropiat de slava Templului lui Solomon. Și apoi, nici Ezra, nici Neemia nu menționează că toate neamurile să fi venit și să se fi închinat în acest Templu și să își fi adus acolo bogățiile. Ba mai mult: Ezra și Neemia ne povestesc despre necredința lui Israel, despre împotrivirea Neamurilor în procesul zidirii. Când și cum s-a împlinit promisiunea lui Dumnezeu? Cum a înțeles Zorobabel această promisiune și cum s-a raportat el la ea? Și Domnul mai și spune: **peste puțină vreme**, și mai și subliniază că este vorba de Casa aceasta pe care o vedeți acum, și nu despre Casa Sa în general. Însă El menționează: **atunci când voi clătina cerurile și pământul**.

Această expresie cheie se mai repetă odată în următorul capitol:

- Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Hagai în a 24 zi a lunii, astfel: Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și spune: Voi clătina cerurile și pământul: voi răsturna scaunul de domnie al împăraților, voi nimici puterea

împărățiilor neamurilor, voi răsturna și carăle de război și pe cei ce se suie pe ele; caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ, și unul va pieri ucis de sabia altuia. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu – zice Domnul – te voi lua și te voi păstra, ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor. (Hagai 2:20-23)

Momentul împlinirii promisiunii este momentul clătinării tuturor lucrurilor, este acel moment despre care Isaia ne spune că pământul și cerul de acum vor trece, dar că va fi adus un cer și un pământ nou. În acea zi, Zorobabel va fi înviat din morți și va fi păstrat ca pe o pecete regală, va fi așezat ca un nestemat de mare preț pe inelul de pe mâna Celui ce șade pe scaunul de domnie al veșniciei. Deci momentul când slava acestei Case va fi mai mare decât slava celei dintâi va fi momentul restaurării tuturor lucrurilor, va fi DINCOLO, și va fi din punctul de vedere al unui Dumnezeu etern atemporal și care transcende istoria PESTE PUȚINĂ VREME. Iar din perspectiva lui Zorobabel care prin moarte pășește în această realitate ultimă a veșniciei a fost tot peste *puțină vreme*, căci nu a mai trăit mult pe pământ. Deci momentul când slava acestei Case va fi mai mare decât a celei dintâi este momentul clătinării tuturor lucrurilor, momentul restaurării finale. ATUNCI se va vedea că slava este mai mare, și atunci comorile tuturor neamurilor vor veni și vor umplea de slavă Casa aceasta! Casa dintâi a fost zidită în pace, liniște și siguranță. Casa a doua a fost zidită în mijlocul luptelor și amenințărilor. Jertfa a fost mai mare la rezidire, iată de ce și slava este mai mare! Dar acest lucru se va vedea în ZIUA ACEEA, în ziua răsplătirii când vom vedea rodul jertfei lui Zorobabel și Iosua, și rămășiței credincioase a lui Israel. În acești termeni înțeleg de ce slava este mai mare. Dar de ce insistă Domnul pe slava *Casei acesteia* și de ce menționează că *bogățiile neamurilor vor umple de slavă* această Casă? Domnul îi provoacă la un exercițiu spiritual al credinței, și anume:

- El îi provoacă să înțeleagă că slava Casei sale nu se ascunde în gloria zidurilor, ci în credincioșia din inima poporului care o zidește. Poporul Lui este adevărata lui Casă!
- Bogățiile neamurilor nu constau neapărat în lucruri materiale (deși menționăm ca a doua creație va fi tot materială și va conține probabil mult aur și mult argint), ci în sufletele care se întorc la Domnul.

În ziua aceea se va vedea mulțimea de suflete dintre neamuri care au fost mântuite în urma jertfei rămășiței care a rezidit Casa, și rămășița credincioasă din țară va fi unită cu Ierusalimul ceresc care adună în El pe toți cei răscumpărați din toate neamurile de-a lungul istoriei. Toate neamurile vor fi acolo și se vor închina Domnului! Profetia își găsește astfel împlinirea pleneră în realitatea ultimă a Ierusalimului ceresc. Slujba lui Zorobabel și Iosua zidea de fapt ceva în Ierusalimul ceresc a cărei slavă era adevărata răsplătire. Iată ce spune autorul epistolei către Evrei:

- Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge... ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de durerile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de

sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: Voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci și cerul. Cuvintele acestea **încă odată** arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută întocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. (Evrei 12:18a, 22-29)

Zorobabel este deci chemat să pășească pe urmele credinței lui Avraam, și să își pună nădejdea într-o răsplătire viitoare, eternă și nevăzută. El este chemat să înțeleagă că cele ce se văd vor trece, dar cele ce nu se văd vor rămâne eterne. Ca și Avraam, el trebuia să își pună nădejdea într-o cetate mai bună, Ierusalimul ceresc, comunitatea tuturor sfinților proslăviți.

Dar mai menționăm ceva despre profețiile rostite pentru Zorobabel. Mai întâi subliniez faptul că promisiunile au avut și o dimensiune literală, în sensul că Domnul i-a asigurat protecție și l-a ajutat atunci și acolo să finalizeze lucrările de la Templu. Apoi, perioada lui Zorobabel și Iosua, în contextul întoarcerii din robia babiloniană, poate prefigura lucrarea Bisericii în contextul întoarcerii lui Israel la Hristos. Lucrarea Bisericii va avea loc în mijlocul strâmtorării și presiunilor, iar slava ei va fi una ascunsă care va străluci cu adevărat de-abia **în ziua aceea**. Iar din perspectiva Bisericii care își va desfășura lucrarea în contextul reîntoarcerii lui Israel la Hristos va fi cu adevărat **puțină vreme** până la perioada restaurării tuturor lucrurilor.

Deci profeția față de Zorobabel:

- Are o **dimensiune literală a împlinirii atunci și acolo**: Zorobabel reușește să finalizeze lucrările la Templu.
- Se împlinește în mod plinar **față de Zorobabel** când acesta pășește DINCOLO, la învierea din morți, în ziua răsplătirii finale.
- Prefigurează **o perioadă mai târzie din istorie** în care profeția se va împlini în mod plinar.

La fel sunt și profețiile din Isaia despre reîntoarcerea din robie. Ele asociază reîntoarcerea din robie cu momentul restaurării tuturor lucrurilor.

- Profeția **are o dimensiune literală atunci și acolo**: evreii se întorc din robia după edictul lui Cir.
- Se împlinește **în mod plinar față de evreii din robia babiloniană** când aceștia pășesc prin moarte DINCOLO, prin ziua răsplătirii finale.
- **Prefigurează o perioadă mai târzie din istorie** când poporul evreu se va întoarce la Hristos, întoarcere care se va asocia în mod literal cu restaurarea tuturor lucrurilor prin a doua venire a lui Hristos.

Revenind la Isaia 54:1 promisiunea că fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate se poate împlini pe două planuri:

- a) Întoarcerea miraculoasă la finalul istoriei a poporului evreu va însemna mult mai mulți evrei mântuiți decât cei mântuiți din perioada în care legământul cu Israel încă nu fusese rupt.
- b) Întoarcerea la Domnul a rămășiței poporului evreu (atât în contextul întoarcerii ei din robia babiloniană cât și în contextul întoarcerii ei la Hristos la finalul istoriei) va însemna unirea ei spirituală cu Ierusalimul ceresc, comunitatea tuturor celor răscumpărați de-a lungul istoriei, al cărei număr este foarte mare!

Pavel în scrierile sale pare să aprobe ambele interpretări. Astfel, în Galateni el vede promisiunea din Isaia 54:1 legată de realitatea Ierusalimului ceresc:

- Spuneți-mi voi care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar – căci Agar este muntele Sinai din Arabia - și răspunde Ierusalimului de acum care este în robie împreună cu copiii săi. **Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: Bucură-te, stearpă, care nu mai naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat. Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. (Galateni 4:21-29).**

Afirmația lui Pavel pe care o argumentează cu citatul din Isaia 54:1 este: Ierusalimul cel de sus este slobod și este mama noastră. Cum anume citatul din Isaia 54:1 susține afirmația lui Pavel despre Ierusalimul ceresc? Femeia din 54:1 ar putea fi Ierusalimul ceresc. Nu cred însă, căci aceasta niciodată nu este ca o femeie stearpă și nelipsită de bărbat. Atunci care să fie legătura? Isaia 54:1 insistă pe renașterea spirituală și nu fizică a poporului evreu! Aici este cheia. Într-adevăr, prin întoarcerea lui Israel din robia babiloniană nu s-a înmulțit peste noapte numărul evreilor, dar s-a înmulțit numărul evreilor care au renăscut spiritual, care au devenit parte din sămânța lui Avraam în sens spiritual. La fel va fi și la întoarcerea evreilor la Hristos: nu numărul evreilor va crește peste noapte, ci numărul evreilor născuți din nou va crește deodată. Iar acești evrei născuți din nou vor intra prin credință în realitatea Ierusalimului ceresc, adică a comunității tuturor sfinților răscumpărați de-a lungul istoriei. Cu alte cuvinte, Pavel nu pare să aplice Isaia 54:1 în mod direct Ierusalimului ceresc ci îl aduce argument a faptului că cei care vor moșteni mântuirea nu sunt cei care descind fizic din Avraam și sunt tăiați împrejur (aceasta era problema în discuție!) ci cei care se întorc la Domnul și pășesc pe urmele credinței lui Avraam. Într-adevăr, în Isaia 54 cei care vor intra în realitatea ultimă a mântuirii, cei care sunt numărați ca parte din Ierusalimul ceresc sunt cei

care își refac relația cu Domnul și sunt primiți de Acesta înapoi. Isaia 54 ne învață același adevăr ca Genesa. Istoria lui Avraam ne demonstrează:

- Nu este suficient să te naști fizic din Avraam, trebuie să te naști și spiritual din Avraam urmând modelul credinței sale.

Isaia 54 ne învață:

- Nu este suficient să te naști fizic din Israel, trebuie să te naști și din Ierusalimul ceresc, realitatea tuturor celor răscumpărați.

Ierusalimul fizic este locul în care locuiește sămânța fizică a lui Avraam. Ierusalimul ceresc este locuința sămânței spirituale a lui Avraam. Isaia 54 ne deschide mintea să înțelegem că imaginea lui Israel nu este doar una fizică ce naște urmași fizici, ci și una spirituală care naște urmași ai credinței avraamice. Doar din cea de-a doua perspectivă putem vorbi de femeie stearpă, care nu mai are durerile nașterii. Întoarcerea din robie nu a însemnat o înmulțire fizică peste noapte a lui Israel, ci o renaștere spirituală a sa. Deci citând din Isaia 54 Pavel nu renunță la dimensiunea literală a promisiunii (cu privire la poporul evreu), ci își bazează argumentul tocmai pe această dimensiune literală a promisiunii. Elementul de naștere spirituală este evidențiat tocmai prin faptul că întoarcerea din robie a însemnat (și va însemna) nu creșterea numărului de evrei, ci creșterea numărului de evrei născuți din nou. Acești evrei născuți din nou fac parte dintr-o realitate spirituală și intră într-o mântuire eternă pe care o putem denumi Ierusalimul ceresc.

În Romani 11 cum am mai reliefat deja, Pavel crede în împlinirea literală a profețiilor din Isaia și prevestește întoarcerea spirituală a întregii națiuni evreiești și spune că primirea lor va însemna viață din morți, ducându-ne cu gândul la vremea restaurării finale. Deci atât în Galateni 4 cât și în Romani 11, Pavel păstrează **dimensiunea unei împliniri literale a profeției** cu privire la întoarcerea lui Israel la Hristos la finalul istoriei.

Profețiile din Isaia 40-66 asociază întoarcerea rămășiței din Babilon cu intrarea în mântuirea finală, eternă. Acest lucru se împlinește pentru evreii de atunci (ca Zorobabel) care la fel ca și Avraam intră în mântuirea eternă prin moartea fizică. Din acest punct de vedere putem spune că aceste profeții se împlinesc în contextul întoarcerii lui Israel din robie în anul 539 în același mod în care s-au împlinit profețiile făcute de Domnul lui Avraam (Tu vei stăpâni țara Canaanului în veci de veci!). Deși când Israel s-a întors din robie nu a venit mântuirea finală și restaurarea tuturor lucrurilor, peste puțină vreme ei au pășit prin moartea fizică în realitatea eternă a mântuirii. Deci profețiile s-au împlinit pentru ei. Dar acest lucru nu anulează dimensiunea unei împliniri viitoare a profețiilor, când întoarcerea lui Israel la Domnul va fi urmată în mod imediat de perioada mult așteptată a restaurării. La fel cum profețiile despre respingerea Cuvântului de către Israel s-au împlinit atât în perioada lui Ezechia cât și la prima venire a Domnului, la fel profețiile despre reîntoarcerea lui Israel se împlinesc atât la repatrierea din robia babiloniană, cât și la a doua venire a Domnului. Aceasta se numește consecvență în aplicarea principiilor hermeneutice. Când este vorba de profețiile legate de prima venire, cu toții suntem de acord că ele nu s-au împlinit doar în perioada lui Ezechia sau în perioada babiloniană. Dar când e vorba de a doua venire a Domnului, mulți exegeți nu mai sunt deschiși pentru o dimensiune literală de împlinire a profețiilor. De ce această inconsecvență? Împietrirea generației

lui Isaia (Is.6) s-a împlinit și cu privire la poporul evreu contemporan cu prima venire. Renașterea spirituală a generației lui Zorobabel (Is.54) nu se va împlini oare și în contextul poporul evreu contemporan cu a doua venire? Apostolul Pavel ne răspunde răspicat: DA!

Capitolul 54 ne descrie mai multe aspecte ale mântuirii lui Dumnezeu pentru poporul Său:

i) 1-3 Renaștere spirituală: o mulțime de fii!

Mântuirea înseamnă renaștere spirituală prin credință. Dintr-un popor caracterizat prin apostazie, deodată, se va forma un popor plin de oameni născuți din nou.

ii) 4-7 Îndepărtarea rușinii și reprimirea în relație!

Mântuirea nu înseamnă întoarcerea fizică în Ierusalim, ci refacerea relației cu Domnul și îndepărtarea rușinii adusă de anii de infidelitate. Israel a curvit cu mulți dumnezeu și s-a lepădat de Domnul. Drept consecință a fost lepădat și părăsit ca o soție necredincioasă care s-a dăruit unor ibovnici străini. Acest lucru a adus o imensă rușine în inima lui Israel. Păcatul nu aduce fericire și pace ci rușine și ocară. Este cumplită rușinea adusă de păcat: cum am putut să ne lepădăm de Cel PreaÎnalt pentru niște idoli deșerți? Rușinea macină sufletul ca o moară nemiloasă. Dar Israel va uita propria rușine. Care este secretul? Cum poți să fii eliberat de o rușine cosmică ce apasă fără milă asupra conștiinței. Secretul îl constituie bucuria cu care Domnul îl reprimește pe Israel în relație. Nu doar că Domnul Îl reprimește pe Israel în relație, dar îl reprimește cu o asemenea dragostea și bucurie, încât îi redă acestuia demnitate și îl ajută să își uite propria rușine. Este o vindecare și eliberare extraordinară a sufletului să îți uiți propria rușine și să arunci în marea uitării propria vinovăție și povara unui trecut care își zdrobește demnitatea. Domnul este Îl reprimește pe Israel înapoi în ciuda infidelităților sale cumplite. Relația este refăcută! Noi știm acum că acest lucru este posibil doar pe baza jertfei Robului Domnului din Isaia 53. Care bărbat s-ar întoarce la femeia care l-a părăsit și s-a aruncat în brațele fiecărui trecător, care a devenit de bunăvoie o curvă care nici măcar plată nu cerea? (vezi Ezechiel 16). Poate nimeni altul decât Osea ar putea înțelege mai bine ce înseamnă ca un bărbat să își caute femeia care l-a trădat (vezi Osea 1-2). Și totuși Domnul îl cheamă înapoi pe Israel și vrea să fie din nou bărbatul său! Și nu că trebuie și așa i-a poruncit Domnul (ca în cazul lui Osea), ci pentru că VREA! Și nu o face cu inima strânsă și mușcând din buze (ca Osea), ci o face cu toată bucuria și dragostea Sa infinită:

- ***Câteva clipe*** te părăsisem, dar te voi primi înapoi **cu mare dragoste**. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem ***o clipă fața de tine***, dar Mă voi îndura de tine cu ***o dragoste veșnică***, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.

Domnul nu doar o caută pe soția care l-a părăsit, dar și o răscumpără, iar prețul de răscumpărare plătit Sieși este Însăși viața Robului Său preaiubit. Și o primește înapoi cu o bucurie eternă și cu o dragoste infinită, fără nici un reproș, fără nici o muștrare, fără nici o judecată, fără nici o condamnare! Unde sunt pârâșii tăi? Cine te-a osândit? – Nimeni, Doamne! – Nici Eu nu te osândesc! (vezi Ioan 8). În ochii Domnului cel iertat descoperă doar bucurie și dragoste! Da, nici o urmă de reproș. Jertfa Robului Domnului a fost desăvârșită și păcatul șters în mod absolut. Dragoste și bucuria din ochii Domnului îl ajută pe Israel să se ierte pe sine și să își

uite propria rușine. Atunci când ne refăcem relația cu Domnul, provocarea cea mare va fi să ne iertăm pe noi înșine. Noi ne vom ierta mai greu decât ne va ierta Domnul. Domnul într-o clipă ne va ierta și ne va lua în brațe ca pe fiii risipitori. Dar problema va fi ca să trăim eliberarea de propria rușine, de acuzarea din partea noastră și din partea semenilor. Secretul este să îl privim în ochi pe Domnul. Acolo vom descoperi doar dragoste și bucurie. Dragostea Lui fără rezerve ne va reda demnitatea, ne va ajuta să ne iertăm pe noi înșine, iar bucuria Sa pentru noi ne va ajuta să ne acceptăm pe noi înșine și să ne uităm rușinea. În cele din urmă Domnul este mai presus decât propria conștiință. Propria conștiință trebuie să se smerească în fața verdictului Creatorului. Da, Domnul a dat Legea și nu conștiința noastră. Ce spune Domnul este mai important decât ce spune conștiința noastră. Și când conștiința tot va repeta: cum ai putut tu să faci un asemenea lucru?, noi vom privi în ochii Domnului și vom vedea prin credință verdictul său: alb, neprihănit, fără pată, nevinovat, și vom vedea dragostea și bucuria sa pentru noi. Și atunci duhul Său va spune valurilor conștiinței. Taci! Fără gură! și Furtuna rușinii și autoacuzării va fi potolită ca marea care-i tulbura pe ucenicii de altădată.

Pentru Domnul despărțirea de popor a însemnat o clipă sau câteva clipe. Pentru Israelul de atunci a însemnat 70 de ani, iar pentru Israelul care l-a respins pe Hristos înseamnă deja 2000 de ani. Deci pentru Domnul 2000 de ani înseamnă o clipă. În mod cert Domnul are o altă raportare la TIMP. El opune clipei ETERNITATEA: dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste **veșnică**. 2000 de ani comparați cu eternitatea înseamnă cu adevărat o clipă. Dar noi nu avem perspectiva eternității. Noi ne limităm adesea la această viață, și 70 de ani înseamnă o viață de om, deci mai totul, iar 2000 de ani deja înseamnă generații întregi. Dacă Domnul ne va face o promisiune care se va împlini peste 2000 de ani noi am începe să râdem. Dacă pentru Domnul 2000 de ani înseamnă mai puțin de o clipă, oare ce înseamnă pentru El 2 sau 5 ani? În mod cert El ne înțelege perspectiva noastră limitată și slăbiciunile noastre. Însă El nu se va transforma după chipul nostru, ci ne va chema pe noi să ne transformăm după chipul Lui. El nu își va limita perspectiva, ci ne va provoca pe noi să ne lărgim perspectiva. Și așa face și prin acest pasaj. El ne cheamă ca reperul nostru temporal să fie eternitatea și nu viața aceasta trecătoare. Dacă vom face acest lucru, vom înțelege și vom crede că TOATE promisiunile Domnului se vor împlini **peste puțină vreme**. Oferta pentru Israel este o eternitate în relație cu Domnul. Deci în mod clar mântuirea adusă de Robul Domnului este mai mult decât o binecuvântare în această viață. Este ceva care transcende această viață și universul vizibil.

iii) 9-10 O relație eternă: Dragostea Mea nu se va strămuta de la tine!

Dar problema nu este reprimirea în relație, ci rămânerea în relație. Domnul l-a reprimat pe Israel de-atâtea ori ca pe fiul risipitor. Problema a fost că Israel a plecat din nou de acasă. Din perspectiva lui Dumnezeu, oferta dragostei Sale este mereu valabilă. Dar revărsarea dragostei și rămânerea în relație este mereu condiționată de ascultarea lui Israel. Harul este primit doar prin credință și este păstrat doar prin credință. Cum să înțelegem promisiunea din versetele 9 și 10? Ca o asigurarea a dragostei eterne a lui Dumnezeu, condiția ascultării lui Israel fiind subînțeleasă? Aceasta ar fi o variantă de interpretare. Într-adevăr, următoarele capitole din cartea Isaia (55-66) vor insista foarte des pe condiția pe care trebuie să o împlinească Israel pentru a intra în această minunată mântuire adusă de Robul Domnului, și anume: credința, pocăința, ascultarea! Acum însă profetul ar putea insista pe dimensiunea ofertei lui Dumnezeu: din

perspectiva Lui, dragostea Lui nu se va strămuta! El vrea să te reprimească nu pentru o clipă ci pentru o eternitate. Deci nu te frământa cu privire la dragostea lui Dumnezeu, dorința Lui de a te mântui și credințioșia Lui. Ele sunt eterne și nu se vor strămuta. După ce profetul ar asigura poporul că Domnul Își va face în mod desăvârșit partea Lui, și că problema nu este dacă Domnul vrea sau poate, de-abia apoi ar putea insista pe partea pe care trebuie să o facă Israel. Cu alte cuvinte, Israele, nu te întreba: oare Domnul vrea să mă primească pentru totdeauna în relație (căci răspunsul este DA!), ci întreabă-te dacă tu răspunzi cu credințioșie la oferta desăvârșită a mântuirii lui Dumnezeu.

Deși ce am spus mai sus este adevărat, eu înclin să cred că v.9 și 10 evidențiază altceva. Legământul cu Noe a fost NECONDIȚIONAT. Domnul nu a spus: dacă nu vă veți mai răzvrăti, nu voi mai aduce potopul, ci NU VOI MAI ADUCE POTOPUL!, și aceasta indiferent cât de răzvrățiți veți fi. Oamenii aveau mare nevoie de această promisiune. Pentru ei, potopul a fost o traumă. Ori de câte ori avea să înceapă o ploaie pe pământ, ei ar fi fost cuprinși de teama revărsării mâniei lui Dumnezeu. Pentru a învinge această teamă și pentru a nu fi chinuți de ea, Domnul intervine cu o promisiune necondiționată: nu voi mai aduce potopul pe pământ. Și nu l-a mai adus, chiar dacă oamenii s-au răzvrătit din nou, și au umplut din nou pământul cu nelegiuire. Iar la sfârșit Domnul va judeca pământul cu FOC, și nu cu apă. Chiar dacă au trecut mii de ani, și omenirea nu mai are frica celor din vechime atunci când începe să plouă, cu toate acestea, Dumnezeu nu uită ce a făgăduit și nu va aduce din nou potopul, ci va judeca pământul prin foc. Paralela cu legământul lui NOE, îmi sugerează ceva CERT, ABSOLUT, care nu mai poate fi întors, răsturnat de nimeni și de nimic. Oare Domnul nu mai condiționează mântuirea de ascultarea poporului? Următoarele capitole ne demonstrează că nu acesta este mesajul. Atunci ce vrea să transmită Domnul prin această promisiune necondiționată? Pe ce bază dragostea Lui nu se va mai strămuta de la poporul Său?

Sunt cel puțin două variante de răspuns:

- Domnul în Atotștiința Lui știe că Israel nu se va mai răzvrăti și pe această bază poate face acest jurământ.
- Israel a intrat în acea mântuire eternă, când trupurile au fost răscumpărate, când nu mai este ispită, nu mai este pericol de cădere, deci când nu mai este nevoie de evidențierea condiționării. Israel cel răscumpărat va fi așezat pe un pământ și cer nou și vor primi trupuri de slavă, care vor astupa glasul oricărei ispite și deci nu va mai exista pericolul căderii. Acest legământ din Isaia 54 est un bun răspuns pentru cei care se întreabă dacă vom mai avea posibilitatea să ne mai răzvrătim și în ceruri. Răspunsul este NU! Alegerea se face acum și se face pentru veșnicie! Ce alegem acum, vom alege o veșnicie. Nu va mai exista test, ispitire, pericol. Vom iubi pe Domnul totdeauna, și de aceea, jurământul dragostei Sale nu mai are nevoie de condiționare ca în Ieremia 18. Proslăvirea noastră în El Însuși va anula posibilitatea căderii!

Putem observa că Israelul care s-a reîntors din robia babiloniană a fost din nou lepădat de Domnul și Domnul și-a strămutat din nou dragostea de la El. Rămășița care și-a dus credința până la capăt a pășit în mântuirea eternă descrisă în acest capitol, dar promisiunea nu s-a împlinit

pentru Israel ca națiune. Ea se va putea împlini la întoarcerea lui Israel de la finalul istoriei. Atunci tot Israelul va fi mântuit. Israel se va întoarce la Domnul exact în contextul revenirii Domnului. Ei ar păși direct în mântuirea eternă adusă de a doua venire a Domnului. Această interpretare ar introduce următoarea întrebare: care va fi rolul lui Israel în mia de ani?

Poate este timpul să vorbim și despre mia de ani din Apocalipsa. Dintre toate variantele de interpretare, pentru mine, cele mai multe argument din text susțin varianta unei mii de ani între a doua venire a lui Hristos și judecata finală. Cu alte cuvinte, Hristos, după venirea Lui, ar domni o mie de ani pe acest pământ restaurat, dar nu preschimbat în întregime. Satana va fi legat o mie de ani ca să mai ispitească neamurile. Apoi, va fi dezlegat, și el va aduna neamurile de la cele 4 colțuri ale pământului ca să înconjoare tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Marea întrebare este: cine formează neamurile care vor fi înșelate, și cine va forma tabăra sfinților? Dacă tabăra sfinților este comunitatea celor înviați din morți și proslăviți, cum ar mai putea fi ei atacați? Dacă neamurile pot fi amăgite, înseamnă că ele sunt formate din oameni aflați încă în acest trup supus slăbiciunilor. Conform acestor raționamente, și a unor pasaje din profeții, s-a propus interpretarea că după a doua venire a lui Hristos va exista o comunitate de oameni cu trupuri decăzute care vor rămâne împreună cu Hristos pe acest pământ. Ei se vor înmulți și vor umple pământul și Hristos va domni în mod vizibil peste ei. După o mie de ani, Satana ar amăgi o parte din ei și o va întoarce împotriva celor ce vor rămâne credincioși (Cain împotriva lui Abel). Dar cine va intra în trup în această mie de ani? Unii spun că Israel care se va întoarce atunci la Domnul și cei dintre neamuri care se vor întoarce la Domnul împreună cu el. Scenariul ar fi: la sfârșitul perioadei lui Anticrist, Biserica va fi răpită, imediat după aceea Israel se va întoarce împreună cu o rămășiță a neamurilor, Domnul va veni, va nimici pe toți necredincioșii, iar Israel și rămășița neamurilor vor intra în mia de ani. Va exista o revigorare a creației, dar nu totală.

Perioada ar avea ca și rol demonstrația faptului că în această creație este ceva stricat în mod iremediabil și că din această pricină se impune o nouă creație. După o mie de ani de domnie vizibilă a lui Hristos pe pământ, Satana va fi dezlegat și oamenii se vor răzvrăti din nou. Doar preschimbarea totală este soluția. După această ultimă demonstrație, Domnul va aduce un pământ și un cer nou. Acest scenariu este dedus, nu este direct afirmat de textul din Apocalipsa. Ar putea foarte bine ca Israel să fie răpit împreună cu Biserica și doar o rămășiță a neamurilor să intre în mia de ani. Nu există toate argumentele pentru a susține acest scenariu dar el este susținut de multe elemente din textul din apocalipsa 20. În același timp el pare a fi susținut și de pasaje din profeții care vorbesc despre o perioadă a domniei binelui pe pământ dar fără o dispariție totală a răului, morții și capacității de a se răzvrăti a oamenilor. Și în Isaia întâlnim astfel de profeții. În același timp sunt anumite pasaje din Noul Testament care descriu a doua venire a Domnului într-un mod care:

- Este subliniată nimicirea tuturor celor necredincioși.
- Este exclusă vreo rămășiță de oameni credincioși care să nu aibă parte de a doua înviere și de proslăvire.
- Este subliniată arderea pământului și aducerea unui pământ și a unui cer nou.

Astfel, Apocalipsa 6 ne descrie ziua venirii Lui ca un moment de judecată pentru toți cei necredincioși:

- Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un cutremur mare de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, și ziceau munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare? (Apoc. 6:12-17)

Și în cap.7 aflăm că cei care vor sta în picioare sunt doar cei care și-au spălat hainele în sângele Mielului. Deci toți cei ce nu sunt credincioși nu vor sta în picioare.

Apoi, în 1 și 2 Tesaloniceni, și în Fapte 1 găsim următoarele descrieri despre venirea Domnului:

- Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți care nu au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem că și Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei care au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: ***noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului***, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. ***Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas***, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. (1 Tes.4:13-17)
- De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile, pe care le suferiți. Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de împărăția lui Dumnezeu pentru care suferiți. Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, și să vă dea odihnă atât vouă care sunteți întristați, cât și nouă la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni ***în ziua aceea ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut***; căci voi ați crezut mărturisirea noastră. (2 Tes.1:4-10).
- După ce a spus aceste lucruri pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, ***va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer***.

Hristos va veni în mod vizibil. Este evident că Biserica va prinde această zi, deci nu va fi răpită înainte. Ea va traversa toată perioada lui Anticrist și vor rămâne credincioși în viață până în ziua venirii Domnului. Aceștia nu vor mai trece prin moarte ci vor fi preschimbați în slavă. Dacă Israel se va întoarce înainte de această zi, precum și alte neamuri, ele vor deveni parte din Biserica lui Hristos, și vor fi cu toții răpiți și proslăviți în ziua aceea.

Deci dacă toți cei necredincioși vor fi pedepsiți și toți cei credincioși vor fi proslăviți, cine va mai forma rămășița aceea de oameni credincioși care vor intra în trupuri încă decăzute în mia de ani?

Și iată cum ne descrie Petru ziua Domnului:

- Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjacoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii! Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul cu tot ce este pe el va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. (2 Petru 3:3-13).

Lui Petru îi este clar că ziua Domnului este aceeași cu ziua venirii Domnului în care pământul va arde, și după care va fi adus un pământ și un cer nou.

Din aceste pasaje scenariul este clar: În ziua în care Domnul va veni:

- Toți cei credincioși (atât cei ce au adormit în Domnul) cât și cei care vor fi rămas în viață, evrei și neamuri, vor fi proslăviți în Domnul.
- Toți cei necredincioși care vor fi rămas în viață vor fi nimiciviți.
- Pământul va arde și va fi adus un pământ și un cer nou.

Scenariul cu mia de ani pe un pământ semi-restaurat este contrazis în mod flagrant. Și atunci ce facem cu mia de ani? Să o interpretăm ca pe o perioadă de triumf a Evangheliei vestite de Biserică peste neamuri? Ar însemna o forțare a textului evidentă. A doua venire a lui Hristos din cap.19 ar trebui spiritualizată la o luptă spirituală între Biserică și neamurile necredincioase (dar ce ne facem cu păsările care nu vin la nașterea din nou, la moartea în Hristos, ci sunt o

imagine clară vechi-testamentară cu privire la judecată și nimicire), și prima înviere ar trebui din nou interpretată ca pe o naștere din nou, ceea ce ar fi din nou o forțare a unui text clar. Și apoi, a doua venire a lui Hristos este precedată de lepădarea de credință și perioada lui Hristos și nu de o perioadă de triumf a Bisericii. Sau să o interpretăm ca pe perioada dintre prima și a doua venire și să plasăm legarea lui Satan în momentul crucificării lui Hristos? Dar după cruce războiul spiritual se intensifică (vezi Apoc.12) și Satana rămâne stăpânitorul lumii înșelând cu mare putere neamurile (vezi Efeseni 2a). Parcă oricum am așeza-o lucrurile nu se potrivesc. Ca să nu forțăm textul și îl lăsăm să se armonizeze cu escatologia paulină și petrină, singura variantă de interpretare ar fi:

- La a doua venirea a lui Hristos toți cei necredincioși vor pieri, toți cei credincioși vor fi înviați și proslăviți, pământul și cerurile vor arde, și va fi făcut un cer și un pământ nou pe care va coborî neprihănirea.
- Satan va fi legat în adânc, și apoi i se va da drumul, el va ieși din temniță ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei **s-au suit** pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.

Pasajul ne-ar sugera că atacul ar putea fi orientat chiar asupra Noului Ierusalim, comunitatea tuturor sfinților răscumpărați de pe un pământ și un cer nou. Nu ni se detaliază în ce constă acest război. Poate nu este un război fizic ci un atac spiritual, o încercare de amăgire a celor din Noul Ierusalim. Domnul nu va îngădui ca acest atac sau război să aibă loc, dar va fi scos în evidență lipsa de disponibilitate a diavolului de a se pocăi, răzvrătirea sa iremediabilă. Din tot acest scenariu lipsește un element: cine sunt neamurile din cele 4 colțuri care au fost amăgite și l-au urmat pe satan în acest ultim atac asupra celor răscumpărați. Singurul lucru care îmi vine în minte, este că neamurile sunt formate din cei necredincioși din Locuința Morților. Satana i-ar amăgi și din iad împotriva lui Dumnezeu. Răzvrătirea este iremediabilă atât pentru Satan cât și pentru urmașii lui. Recunosc că un atac asupra Noului Ierusalim ar părea absurd și că imaginea neamurilor din cele 4 colțuri ale pământului nu îmi sugerează sufletele din locuința morților. Deși aceștia **se suie** pe fața pământului, și nu sunt pe tot pământul ci în cele 4 colțuri. S-ar sugera venirea lor din altă dimensiune. Și această interpretare are forțările ei, dar pare a avea meritul de a se armoniza cu escatologia descrisă de Pavel și Petru în Noul Testament.

Profețiile din Vechiul Testament sunt pline de pasaje care vorbesc despre înălțarea lui Israel peste neamuri după întoarcerea finală a lui Israel de la finalul istoriei. Aceste profeții s-ar putea împlini într-o variantă mai literală în mia de ani, sau s-ar putea împlini în Ierusalimul ceresc din Apocalipsa 21. Într-adevăr, descrierea Ierusalimului ceresc din Apoc.21 conține foarte multe elemente selectate din profețiile care prevestesc înălțarea lui Israel și a Ierusalimului la sfârșitul istoriei. Cu alte cuvinte, profețiile înălțării finale ale lui Israel sunt rostite pe limbajul binecuvântărilor din legământul deuteronomic (Deut.28) pentru a fi înțelese de evreii de atunci, dar împlinirea lor vizează **mai mult** decât binecuvântările deuteronomice. Un argument pentru această interpretare este faptul că se prevestește că atunci evreii vor aduce jertfe la Templu. Or, cartea Evreii ne demonstrează că aducerea unei jertfe animale după jertfa lui Hristos este o ofensă

directă adusă lui Hristos. Deci, iată un element specific legământului deuteronomic care nu se va împlini în mod literal. El se va împlini în sensul că ei vor aduce o închinare după voia lui Dumnezeu în Templul lui Dumnezeu.

Era dificil de lămurit pe evreii de atunci că nu va mai fi nevoie de jertfe și că va fi inaugurat un nou templu. Sunt păstrate simbolurile Vechiului Testament, dar în lumina Noului Legământ ele trebuie interpretate nu literal, ci prin realitățile noului legământ prefigurate de umbrele Vechiului Testament. Astfel, ideea că Israel va stăpâni peste Neamuri și că Neamurile își vor aduce toate bogățiile la Ierusalim, în lumina Noului Legământ trebuie interpretat în sensul că Neamurile vor sluji pe Dumnezeul lui Israel și vor forma un singur popor alături de evreii credincioși. Bogăția Neamurilor va consta în chipul lui Hristos zidit în fiecare om dintre Neamuri care L-a cunoscut pe Yahwe prin Isus Hristos. Din această perspectivă este semnificativ modul în care citează Iacov din Amos cap. 9 în contextul discuției despre mântuirea și statutul neamurilor de la conciliul descris în Fapte 15:

Amos 9:11-12	Fapte 15:15-18
<p>În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile, și-l voi zidi iarăși cum era odinioară, ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile pe care a fost chemat Numele Meu, zice Domnul care va împlini aceste lucruri.</p>	<p>Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris: După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie. (Fapte 15:15-18)</p>

Este adevărat că Iacov ar putea cita din Septuaginta. Cu toate acestea cred că este semnificativ faptul că el nu folosește expresia **a stăpâni peste neamuri**, ci **a căuta pe Domnul ca și toate Neamurile**. După Hristos, cei doi au fost făcuți UNUL (vezi Efeseni 2), și la Domnul se poate întoarce doar prin Hristos. Nu se mai poate vorbi despre statutul special al lui Israel din Vechiul Legământ.

Este semnificativ și faptul că Noul Testament nu menționează explicit nici măcar odată că Israel va fi capul națiunilor într-o creație semi-restaurată. Așa cum sugerează dimensiunea literală a profețiilor despre întoarcerea finală a lui Israel. Pavel în Romani 9-11 (pasajul DEDICAT special temei rolului poporului evreu în istorie) subliniază doar că Israel se va întoarce la Domnul ca națiune, și acest lucru va însemna VIAȚĂ DIN MORȚI. La fel cum Pavel a specificat direct că promisiunile despre întoarcerea lui Israel se vor împlini literal, la fel putea să sublinieze că și cele legate despre întâietatea lor peste neamuri se vor împlini la fel. El însă se oprește la expresia **viață din morți**.

- Dacă, deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, **ce va fi plinătatea întoarcerii lor?** (Rom.11:12)
- Căci dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou decât **VIAȚĂ DIN MORȚI?** (Rom.11:15)

Expresia **viață din morți** mă duce cu gândul la învierea morților pe care Pavel o descrie exact în momentul venirii lui Hristos. Deci ar însemna că pocăința lui Israel va fi înainte de venirea lui Hristos, și înainte de învierea din morți a sfinților. Pentru că ei se vor întoarce prin Hristos, vor deveni parte integrantă din Biserică și vor fi și ei proslăviți împreună cu cei credincioși. Deci nu ar avea cum ca Israel să intre în trupul decăzut într-o creație încă decăzută.

Fără să ne pronunțăm acum în mod definitiv, toate aceste gânduri de mai sus, vor fi o provocare pentru interpretarea profetiilor din Isaia 54-66. Vom fi atenți la fiecare pasaj care este citat în Noul Legământ. Cheia interpretării corecte, și singura de altfel, va fi răspunsul la întrebarea: cum au interpretat autorii nou testamentari aceste profeții? Le-au văzut împlinind-se în mia de ani sau în realitatea ultimă a Ierusalimului ceresc?

Revenim la Isaia 54.

iv) 11-13 Te voi umple de slavă și strălucire!

Israel nu doar că este primit înapoi cu mare bucurie, dar Domnul Îl și înalță și Îl umple de slavă și răsplătiri. Fiul risipitor nu este primit ca un ratat ci ca un fiu. Israel este primită ca o soție și apoi îmbrăcată cu slavă și cu glorie. Versetele 11 și 12 nu cred că vizează doar o dimensiune literală, ci subliniază ideea de slavă. Versetul 13 ne sugerează că adevăratele nestemate vor fi fiii ei care vor fi **toți** ucenici ai Domnului. Nu putem să nu observăm paralele cu Ierusalimul ceresc descris în Apoc.21.

Is.54 – Israel înălțat după reprimirea lui în relație cu Domnul	Apoc.21 – Ierusalimul ceresc
<p>Slava descrisă în termeni materiali:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Îi voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu • și-ți voi da temelii de safir • îți voi face crestele zidurilor de rubin • porțile de pietre scumpe și • tot ocolul de nestemate 	<p>Slava descrisă în termeni materiali:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Zidul era de iaspis și cetatea rea de aur curat • Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul • Cele 12 porți erau 12 mărgăritare
<p>Slava descrisă prin oamenii răscumpărați:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Toți fii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea 	<p>Slava descrisă prin oamenii răscumpărați:</p> <ul style="list-style-type: none"> • I-a măsurat zidul și a găsit 144 de coți, după măsura oamenilor, căci

<i>fiilor tăi.</i>	<p>cu măsura aceasta măsura îngerul</p> <ul style="list-style-type: none"> • Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei.
--------------------	--

Este evident că slava Noului Ierusalim constă în chipul lui Hristos zidit în cei răscumpărați, și este evidentă paralela dintre noul Ierusalim și slava lui Israel din cap.54. Paralela ne sugerează cât se poate de clar că după ce Israel se va întoarce la Domnul el va deveni parte integrantă cu Noul Ierusalim inaugurat de a doua venire a Domnului, venire declanșată de pocăința finală a lui Israel.

v) 14-17 Nici o temere, și nici o amenințare!

Totul pare a fi prea frumos: Israel este reprimat înapoi! Și este reprimat cu toată bucuria și cu toată dragostea de către Domnul Însuși. Această bucurie Îl ajută pe Israel să uite rușinea trecutului. Și Domnul îi promite că dragostea Lui nu se va strămuta și că nu se va mai mânia pe el! Și îl îmbracă cu slavă și cinste! Dar mai există vreun pericol, vreo amenințare reală, vreo pricină de neliniște sau teamă? Există ceva, vreun vrăjmaș care poate spulbera acest vis atât de frumos? Răspunsul Domnului este cât se poate de clar: NU!

Și este interesant că Domnul nu exclude varianta urzirii unor uneltiri, făuririi unor arme împotriva lui Israel, sau ridicării vreunei limbi la judecată împotriva poporul Său. Dar acestea nu vin de la Domnul, și dacă Domnul este de partea lui Israel, cine poate fi împotriva Lui? Siguranța mântuirii nu este dată de inexistența vrăjmașilor, ci de faptul că Domnul este de partea poporului Său și nimeni nu îl poate smulge din mâna Lui!

Și totuși, de unde ar putea veni uneltirile? Acestea ar putea consta în anumite acuzații rostite de diavol sau cei necredincioși în ziua judecății. Dar aceste voci for fi închise și osândite. Mântuirea adusă prin jertfa robului Domnului este desăvârșită. Nimeni nu poate ridica pâră celor socotiți neprihăniți prin credința în sângele Lui! Uneltirea ar putea face aluzie și la atacul final din Apoc. 20 de la sfârșitul miei de ani. Dar aceste uneltiri, deși reale nu reprezintă cu adevărat o amenințare. Poporul este în mâna Domnului, și prin proslăvire nu mai poate fi ispitit ca altădată să fugă singur din mâna Celui Preaînalt.

Isaia 54 pare să încheie subsecțiunea 49-54 dedicată mântuirii aduse de Robul Domnului. Isaia 54 este cea mai glorioasă descriere a acestei mântuirii ducându-ne până la slava Ierusalimului ceresc, comunitatea tuturor celor răscumpărați prin Robul Domnului. Este sugestiv modul în care se încheie cap.54:

- Aceasta este moștenirea **robilor Domnului**, așa este mântuirea care vine de la Mine. (54:17)

Mântuirea minunată a Robului Domnului este pentru robii Domnului, adică pentru cei care pășesc pe calea arătată de Robul Domnului, și care prin credință nu rămân blocați de statutul de rob în Babilon, ci aleg să slujească pe Domnul și să devină liberi și doar robi ai Domnului.